

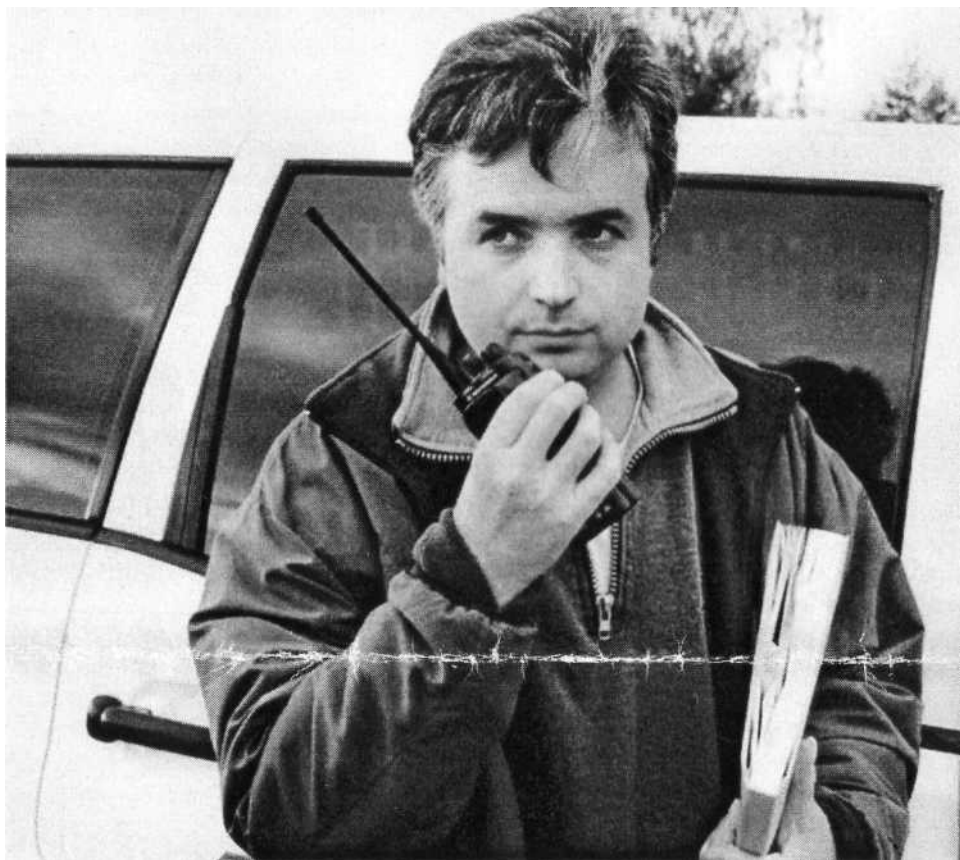
V Poněšicích jsem natočil první film

Jméno naší obce je mezi divadelníky, filmaři nebo výtvarníky, absolventy pražské Akademie múzických umění, dobře známo. Pojí se s ním jejich vzpomínky na studentská léta a na pobyt v nedalekém středisku AMU, kam se někteří dodnes rádi vrací. To platí i pro herce, režiséra a fotografa Ondřeje Kepku, který tady dokonce natočil svůj první film.

Kdy a čím vás osobně oslovily Poněšice a jejich okolí?

Vůbec poprvé jsem se tady ocitnul v říjnu roku 1988 v prvním ročníku divadelní fakulty. V červnu o rok později jsem tu byl na vodě a natočil svůj vůbec první film, který se jmenoval Vltava 89. Pro mne osobně je ten film strašně cenný, protože jsem se poprvé odpoutal od takového rodinného filmování v rámci Vánoc a dovolených a natočil jsem něco, co bylo mimo. Šlo sice o sestříhané záběry s hudbou a z filmařského hlediska nebyl až tak výjimečný, ale tenhle film a Poněšice se tak staly vlastně impulsem k tomu, abych po divadelní fakultě zkusil ještě fakultu filmovou.

Nejprve jsem tady samozřejmě znal jen Šindelářův břeh a středisko AMU a krásnou přírodu okolo, teprve potom jsem začal poznávat tradici samotné vesnice. Bohužel vyhlášený hostinec u Korbělů už naše generace studentů z konce osmdesátých let nezažila. Zním ho jen ze vzpomínek generací před námi, kam patřili například Ivan Řezáč, Vladimír Čech nebo Boris Rösner. Osobně jsem ale v posledních několika letech mnohokrát navštívil poněšický lihovar a dokonce mu dělám reklamu po celé republice a i po Evropě, kam jsem už odvezl několik lahví jako úspěšné dárky. Ten provoz se mi hrozně líbí. Je pro mne takovým vzorem, jak to má vypadat, když někdo z ničeho vybuduje něco užitečného.

Do Poněšic letos Ondřej Kepka přijel také pracovně

Foto Jiří Červený

Navíc je ten lihovar romantický a skvěle do obce zapadá.

Neláká vás usadit se a žít na malé vesnici, jako je například ta naše?

Jsem zvyklý od malička hodně jezdit ven z Prahy, ale vím, že po týdnu venku už mě to táhne zpátky, takže na vesnici

bych se na trvalo přestěhovat nemohl. Jsem městské dítě a jsem hodně zvyklý na dostupnost věcí ve městě, na služby, obchody a podobně. K vesnickému životu mám ale velkou úctu a vím, že je to proti městu život drsnější a mnohdy vyhrocenější, ale na druhou stranu také svým způsobem čistší a průzrač-

nější. Nemyslím samozřejmě jen ovzduším, ale především osobnějšími vztahy mezi lidmi.

Pro mne jsou Poněšice, tedy především středisko AMU, takovým magickým místem, kde se setkávají lidé tak trochu spřízněni podobnou profesí. Místo, které je nahuštěné silnými emocemi, kde řada z nás prožívala zásadní pracovní či partnerské vztahy, ať už kladné nebo záporné, a kam se rádi vrací, právě kvůli téhle magické atmosféře. Myslím, že podobně působí například vaše poněšická kovárna, která je dnes místem setkávání pro poněšické obyvatele a jejich přátele. Taková místa jsou velmi významná, člověk je má v sobě, dodávají mu pocit soudržnosti a pomáhají mu vybudovat si v životě zázemí. V tom je jejich kouzlo, a vlastně na podobných věcech stojí, nebo by aspoň měla stát naše společnost.

Čím jste se zabýval ve své profesi v poslední době a co zajímavého vás čeká?

Je toho hodně, ale z těch větších projektů mám za sebou celovečerní televizní pohádku Poslední kouzlo s Yvettou Blanarovičovou a Jiřím Lábusem, která běžela loni na Vánoce. Letos na jaře jsem natočil dalších deset dílů seriálu Ulice, které vysílala Nova na přelomu dubna a května. Byly nabitě dějem, protože mezi nimi byl prvomájový díl a také díl s pálením čarodějnic. Tahle práce je pro mne jako režiséra velkou školou

Pokračování na str. 2

V Poněšicích jsem natočil...

Dokončení ze str. 1

a zároveň takovým trenážérem pro přípravu k dalším rozsáhlejším projektům. Zároveň je to ale strašná dřina. Na Ulici se podílejí kvalitní herci i dokonalí profesionálové v ostatních profesích a jde o to, udržet vysokou laťku seriálu, kterou už na začátku nasadil Dušan Klein, a to je náročné jak na čas, tak i na samotnou práci.

Z mých televizních projektů by možná čtenáře Kovárny mohla zajímat třídílná minisérie dokumentů Obyčejné

životy, kterou vysílala v květnu Česká televize. Takhle práce pro mne byla tak trochu srdeční záležitost. V posledním díle totiž vstoupil také správce poněšického střediska AMU Jan Hrouzek.

O konkrétních budoucích projektech raději mluvit nebudu, protože jsem pověřivý, takže jen v obrysech. Uvažuji o spolupráci na celovečerním filmu tematicky z nedávné historie, případně o další pohádce. Ale to se všechno ještě uvidí.

Oldřich Přibík

Ondřej Kepka (1969) herec, režisér, scenárista a fotograf

Po absolvování Gymnázia Jana Nerudy (1988) se specializací ložisková geologie absolvoval herectví na Divadelní fakultě AMU (1992) a televizní a filmovou režii na FAMU (1996), kde studoval v ročníku Dušana Kleina. Je znám především jako malý (1980) i velký (1993) Honzík v populárních seriálech o Arabele. Od šesti let účinkuje v televizi a ve filmu (Tetinka, Čas strachu a statečnosti, Všichni za jednoho, Maska, Synové a dcery Jakuba skláře), v dabingu a v rozhlase. Je synem herečky Gabriely Vránové a synovcem herce Jaroslava Kepky. Jeho otec, Jiří Kepka, je středoškolským učitelem.

(opr)

Ondřej Kepka jako malý Honzík v Arabele